

Pálffy, a kielégíthetetlen

Nahlik Gábor uralkodásának derűs éveiben egyetlenegyszer én is részt vettem Keszthelyen egy televíziós tanácskozáson. Kellően ironikus felszólalásomra válaszul Nahlik nagy beszédet rögtönzött, amely engem a Godot-ra várva Luckyjának a monológjára emlékeztetett: a kötőszavak és szótörmelékek között értelmet hordozó, de egymással össze nem függő szintagmák vergődtek, annak bizonyítékaképpen, hogy a szónok már lemondott a normális agyműködés szimulálásának igényéről. (Beosztottjának később, négy szemközt értelmebben fejezte ki magát: „Keltt magának meghívni az Eörsit, most aztán beleszart a ventilátorba.”) Magán a tanácskozáson Nahlik mellett felszóltak sorra a slapajai, köztük Peták István, aki szakmai pátoszba burkolta szervilitását. Hihetetlenül dühös lettem a szabaddemokratákra, amikor a tévéelőnkjelöltek között felfedeztem a nevét: egyetlen olyan jelöltet sem hajtottak fel, akire pironkodás nélkül voksolhatnának kényes ízlésű kurátorok.

Most Peták István a lehető legszemélyesebben úgy döntött, hogy Pálffy G. Istvánt visszaveszi a közszolgálatba. E döntés nem lep meg, jogszerűségét sem vitatom. Csak éppen bánt, hogy én is ludas vagyok benne. Pálffy és az általa vezérelt politikai műsorok hősei 1993-ban legalább ötször becéztek hazaárulónak, és egyéb törvénytörő módokon is megtiszteltek uszító rágalmaikkal. Ha feljelen tettem volna Pálffyt, akkor most nem helyezhetnék vissza a televízió tápláló keblére. Arra pedig még csak nem is utalok, hogy ez esetben az 1994-ben hivatalba lépett Horn-Kuncze-kormány nem vághatott volna hozzá, későbbi elvtelenségeit és meghunyászkodásait megelőlegezendő, négy millió-nyolcszáz ezer forintos végkielégítést. Csakhogy engem viszolygott a gondolat, hogy bármilyen közös ügyem legyen Pálffyval, hogy gondolnom kelljen rá, hogy adatokat kelljen gyűjtenem róla. Ezért jogász ismerőseim tanácsa ellenére legyintettem egyet: ha már egyszer vég-

kielégítették, akkor legalább nem kell többé látnom a képét.

Most azonban kiderült, hogy a négy millió-nyolcszáz ezer forint csak középkielégítés volt. A végtől még távol vagyunk, noha Nahlik 1994 júliusában betegségére hivatkozva mentette fel. Pálffy betegségébe azonban nem lehet belehalni, különösképpen nem a mi éghajlati viszonyaink között: incompetencia gravis az orvosi neve, magyarul: súlyos szakszerűtlenség. Egyetlen objektívnek tetsző mondatot sem tud kiejteni a kamerák előtt. Arcáról még akkor sem olvadna le az indulat, ha időjárás-jelentést olvasna fel. Ez az egyébként érdektelen arc egymaga képes arra, hogy a képernyőn feltündökölve szobáinkba varázsolja a gyűlölet légkörét. Nem tehetségtelességét kifogásolom tehát – a mai hirszerkesztők is kritikán aluliak, mert félelmükben, hogy valaki netántán meggorrol rájuk, a legszívesebben elkerülik a híreket; a minap azzal kezdték a fél nyolcas híradót, hogy már megint nem esett az eső. De ezek a maiak legalább nem kiabálnak kibicsakló, kellemetlen hangon minduntalan „Feszítsd meg!”-et, mint kis gárdája élén Pálffy G. tette.

Nem kétséges, hogy – hacsak nem tér vissza a jobboldali uszítás szelleme a hatalom csúcsaira – Pálffy G. inkább előbb, mint utóbb ismét lehetetlenné teszi magát, és akkor megint végkielégíteni kell. Csakhogy ő kielégíthetetlen. Újra kap néhány milliót és valami újságírói állást, de mivel írni nem olyan könnyű, újra kirakják, és akkor újra visszamegy a televízióba, mint szegény családapa, akinek két gyereke, de csupán egyetlen Petákja van. Ez mindnyájunknak megalázó. Szokásom ellenére kompromisszumot javaslak tehát: közszolgáljon az idők végeztéig a Magyar Televízióban, csak a fizimiskáját ne kelljen látnunk. Szerződtesse le a tévé Szacs vay Lászlót, aki nagyszerűen eljátszáná őt a képernyőn. Gázsiját a növekvő nézőszám ellentételezné. Én is megnéznék minden Pálffy-műsort, Szacs vay előadásában.

Eörsi István

Visszavették tv-szerkesztőnek Pálffy G. Istvánt. Az illetékes alelnök elsősorban humánus okokkal magyarázta az 1994-ben majdnem ötmillió végkielégítéssel búcsúztatott kolléga visszavételét. Egyetértek a humanizmussal.

Nekem nem Pálffy G. István szakmaiságával van bajom. Sőt. Jó profinak tartom. Csak azt nem tudom, miért épp a közszolgálati televízióban kell elhelyezkednie – amikor annyi új, privát televízió és rádió állt fel Magyarországon, és nagyítóval keresik a jó profikat. Egyiknek sem kellene Pálffy G. István? Nem hiszem.

Meghökkentő az is, hogy oda veszik fel, ahonnan éppen rugják ki az embereket. Szeretném, ha most nevesítenék: kit távolítottak el – vagy rúgnak ki ezután –, hogy felvehessék Pálffy G. Istvánt. A többes számot azért használom, mert a közszolgálati Magyar Televízióban hírek szerint az új fizetések jóval magasabbak a régiéknél. Csak két-három régi helyébe vehet fel valaki friss embert. Örülök, hogy Pálffy G. István friss ember Peták Istvánnál.

Engem nem zavar, hogy Király B. Izabella fivére Peták alelnök úr tanácsadója. Eszemben sincs feltételezni, hogy a politikai magatartás genetikai eredetű. Még az etnikai származás sem befolyásolja különösebben, ha nem róják fel az embernek. Szabó Albert elvbarátainak bő okuk lenne akár Pálffy G. Istvánt, akár Lovas Istvánt kinézni a magyarságból, ahonnan szegény megboldogult Benedek István dr. úr kétszeresen is röpült volna, ki tudja, hová. Talán épp e tudat kompenzálására lelki gyakorlatot oly lelkesen és szigorúan, már-már közelharcra készülve. Remélem, még a választások előtt újra indul a Parabola. Valljuk be, jó szolgálatot tenne az MSZP-nek és az SZDSZ-nek. Az előző ciklusban is annyit mocskolta a

liberálbolsevikokat, hogy nélküle talán meg sem nyerik a választásokat. Elismerem, megilleti a hála.

Szerintem egyetlen megoldás van: szervezzünk külön, új közszolgálati televíziót. Indulhatna egyszerűen azokkal a műsorokkal, amelyeket Peták István „utólagos jóváhagyásával” valamelyik beosztottja kiebrudalt a képernyőről.

Hogy milyen helyzetben van ma a magyar újságíró-társadalom, az ki fog derülni Vásárhelyi Mária magyarányú sajtószociológiai kutatásából, amelyet az Európai Újságírók Szövetségének kezdeményezésére végzett el. (A Népszavában a könyvnyi terjedelmű anyag alapján november 3-án közölt szöveg hibásan a Nyilvánosság Klub Monitor csoportjának jelentéseként látott napvilágot. Tévedés. A Vásárhelyi Mária leadta szövegben a Nyilvánosság Klub nem is szerepelt. A magyar újságírók erkölcsi és egzisztenciális állapotáról szóló felmérést az EÜSZ rendelte, majd – néhány további kutatási pásmát kijelölve – beszállt a MUOSZ is, és akadtak más anyagi támogatók is.)

Nagyon helyes, hogy Pálffy G. István nem marad munka nélkül. Nagyon nem helyes, hogy a közszolgálati tv-hez kerül vissza. A mai kulcspozíciók betöltésének módja a közszolgálati televízióban és részben a rádióban, másfelől azoknak a felsorolására, akiket félreállítottak, akiket nem engednek megszólalni, cáfolhatatlanul bizonyítja, hogy a „liberálbolsevik” koalíció abszolúte nem akart és nem akar rátenyerelni a médiára, ellenkezőleg, egyenesen élvezi, ha a baloldaligyanús vagy liberálisgyanús műsorokat, szerkesztőket, újságírókat, külső munkatársakat óvatos mosollyal kidarálják a rádióból, televízióból.

Bodor Pál (Diurnus)

újságíró